

дрънка: — Господинъ Чинторовъ: говорете! — обърна се той къмъ оратора на трибуната.

Но единъ новъ потресающъ викъ на Цуцова привлече общото внимание къмъ него: въцари се гробна тишина.

— Да каже, да каже! обадихъ се отъ разни страни. Любопитството порасте.

Желанието да го слушатъ съ усилие — не само отъ надеждата, че ще чуютъ нѣщо извънредно, но и че ще чуютъ Цуцова да говори. Цуцовъ бѣше единъ отъ оние рѣдки оратори, които могатъ да се слушатъ. Неговото огненно краснорѣчие го издигахъ двѣ цѣнни качества: съдържателностъ и краткостъ. И, когато други многоглаголиви оратори срѣщахъ неуважителна глъчка или равнодушие — на банкитѣ, а горѣ — прозявки, появляването Цуцово на трибуната въдворяваше тишина и сбираше сичкитѣ вниманія.

— Позволете му, господинъ прѣдсѣдателю! викаше Събранието.

Прѣдсѣдателтъ настояваше да бжде съблюденъ правилника.

Ораторътъ отъ трибунато се обърна къмъ прѣдсѣдателя:

— Отстъпвамъ мѣстото си на господинъ Цуцова!

Това великодушие направи добро впечатление и срѣщна признателни погледи.

— Господинъ Цуцовъ, говорете! — извика прѣдсѣдателтъ.

Сички се обърнахъ къмъ любимия ораторъ, който стана на мѣстото си.

— На трибуната! — викнахъ нѣколцина.